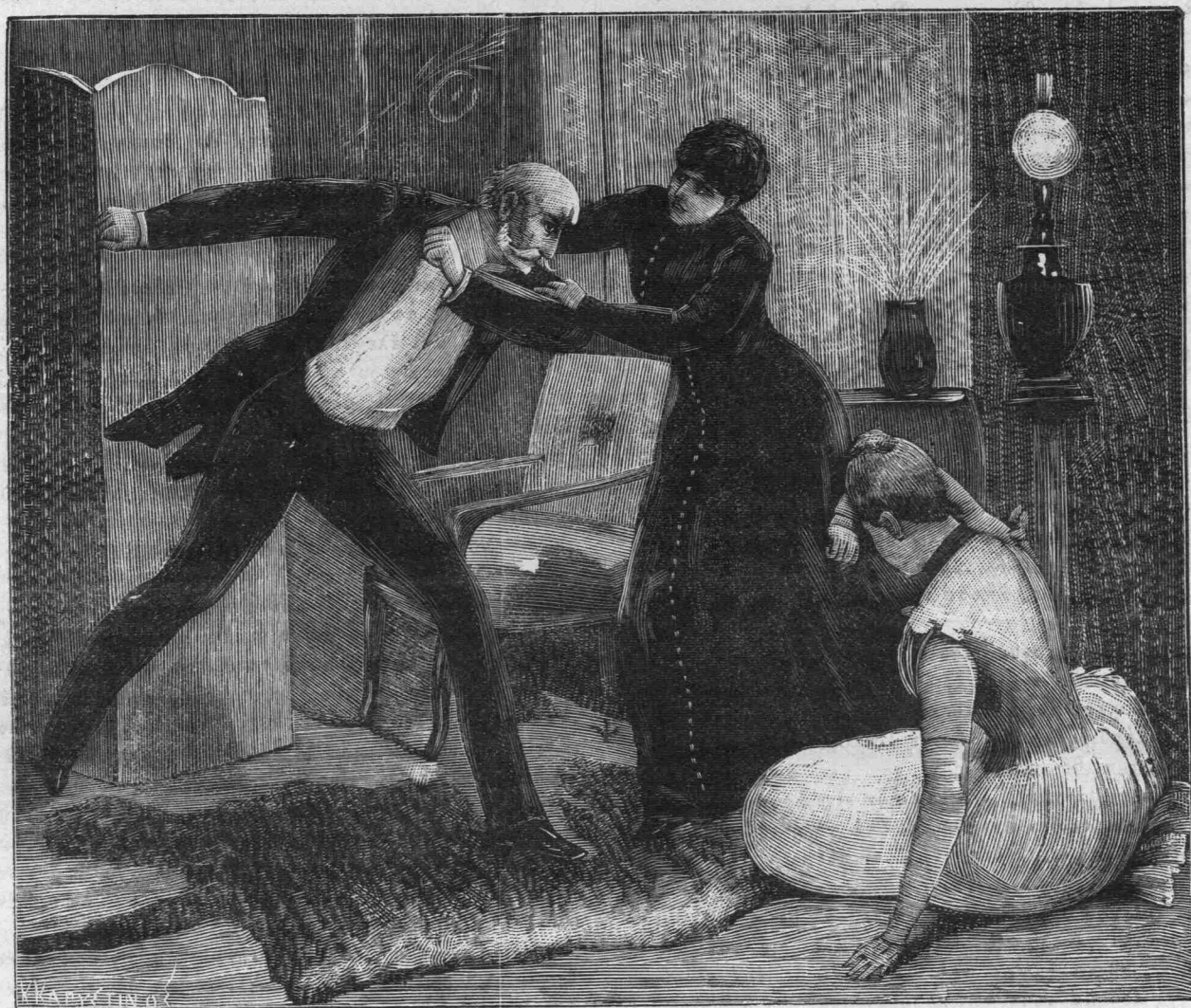

A. MATTHEY
Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἡ Βάλδα παρενέβη μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς. (Κεφάλαιον MB').

— Δὲν ἤξεύρω, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, δὲν πιστεύω... Ἀφ' οὗ ἡ Λουκία τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ! ... Ὅ,τι γνωρίζω, ὅ,τι αἰσθάνομαι, ὅ,τι λέγω, ἀνακεφαλαιοῦται εἰς αὐτό: ἂν τὸν φονεύσης, θὰ σὲ μισῶ, καὶ ἂν ἀποθάνῃ, θὰ ἀποθάνω.

Ἀπώθησε τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς αὐτῆς, καί, συντριβεία ὑπὸ τῆς κραυγῆς ταύτης, ἐπανεπέσεν, ἔχουσα ἀνοικτοὺς τοὺς βραχίονας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκτεταμένην, ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλιντήρος.

Ἡ Βάλδα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν ἀναυδὸς καὶ ὡς ἐκμεινιδενισμένη. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὅπως συναγάγῃ τὰς ιδέας αὐτῆς.

Ἐπειτα ἡ σκηνὴ πάραυτα μετεβλήθη.

Ἡ Βάλδα ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν γονάτων, πρὸ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, περιέβαλεν αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων, τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων τὸ μέτωπον, τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ χεῖλη αὐτῆς.

— Τέκνον μου! ἔλεγεν, Ἀγγελίνα μου, ἀγγελέ μου, μὴ λιποθυμήσης καὶ πάλιν! μὴ ὑποφέρῃς, μὴ μέ βασανίζῃς! Ἐχεις δίκαιον, δὲν ἔβλεπον ὅ,τι ἔπραττον, ὥφειλον νὰ μαντεύσω, ὥφειλον νὰ ἐννοήσω. Ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν ἔλεγες τίποτε! Διὰ τί ἐσιώπας; Καὶ πρὸς τὴν μητέρα σου;

— Μήπως ἐγνώριζον;... ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα ὀλολύζουσα.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Βάλδα, δὲν ἐνόησας καὶ σὺ ἡ ἰδίᾳ, δυστυχές μου ἀθῶν τέκνον! Ὅλα τὰ λάθη εἶνε

ἰδικά μου, τὸ γνωρίζω. Πῶς νὰ τὰ διορθώσω; τί νὰ πράξω;...

Ἡ Ἀγγελίνα ἠνωρθώθη ἀπειλητικῇ.

— Ἀ! ἀνέκραξε, μήπως εἶνε ἀδύνατον τώρα, νὰ ἐμποδίσῃς τὴν παράφορον αὐτὴν μονομαχίαν;

— Ὅχι, ὅχι, βεβαιώθητι! εἶπε ζωηρῶς ἡ Βάλδα· εἶνε δύσκολον, ἀλλὰ δὲν εἶνε παντάπασιν ἀδύνατον. Ὅχι, παντελῶς! Ὅταν σκέπτομαι ὅτι, ἂν ἦτο ἀδύνατον, θὰ μὲ ἐμίσεις, κακῇ!

— Ναί, ἀλλ' ἀκουσον, ἂν σὺ μὲ ἐφόνευες; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα μεθ' ὕφους παιδικοῦ, θὰ σὲ ἐμίσουν, διὰ τί; ἐπειδὴ ἀκριβῶς σὲ ἀγαπῶ, καὶ ὅσον σὲ ἠγάπων...

— Θὰ μὲ ἐμίσεις πολὺ, τότε! εἶπεν ἡ Βάλδα μειδιῶσα. Ἐμπρός! μὴ λυπηθῇς πλέον. Ὅλα θὰ διορθωθῶσιν. Δὲν πρέπει, ὅχι, βέβαια, δὲν πρέπει τώρα ἡ μονομαχία αὐτὴ νὰ γίνῃ! Δὲν θὰ γίνῃ. Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, σοὶ ὁμνῶ.

— Εἶσαι βεβαία περὶ τούτου; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα· θὰ προλάβῃς αὐτὴν τὴν μονομαχίαν;

— Θὰ προληφθῇ. Ἀγνοῶ ὅμως ἔτι πῶς θὰ ἐνεργήσω· θὰ ἀπαντήσω δυσκολίας· οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ὅταν ἐμπαιχθῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καλοῦσι τιμὴν, δὲν εἶνε πλέον κύριοι ἑαυτῶν — δὲν ἠπατάσονται τούτοις, — ἔχω ἐπιρροὴν τινα ἐπὶ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν. Θὰ γείνῃ ἀνάγκη νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸς χάριν μου. Ἐν ἀνάγκῃ, θὰ μετέβαινον ἐγὼ ἡ ἰδία πρὸς αὐτόν... Ἐπὶ τέλους, οἷα δὴποτε καὶ ἂν ἦνε τὰ μέσα, ὅ,τι καὶ ἂν στοιχίσῃ εἰς ἡμᾶς ἡ πράξις αὕτη, ὅ,τι δὲν θέλεις, δὲν θὰ γείνῃ, κόρη μου.

— Ἀ! μητέρα, ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Βάλδας, πόσον εἶσαι καλὴ! συγχωρήσόν με! σὲ ἀγαπῶ!

— Ἐ! σὺ πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς, καὶ ἡ ὁποία μὲ συγχωρεῖς καὶ μὲ ἀγαπᾷς! εἶπεν ἡ Βάλδα.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐνηγκαλισμέναι, φιλοῦμεναι καὶ θωπεύμεναι ἀμοιβαίως.

Ἐπειτα ἡ Ἀγγελίνα, ἀποσπασμένη ἡρέμα τῆς περιπτύξεως,

— Μητέρα, εἶπεν, ἐνθυμεσαι, δὲν εἶνε ἀληθές; ὅτι ἡ συνάντησις προσδιωρίσθη δι' αὐρίον, ἢ μάλλον διὰ σήμερον, λίαν πρωτῇ; Ἐσκέφθης περὶ αὐτοῦ;

— Ναί, ἐσκέφθην, ἐπανελάβην ἡ Βάλδα μειδιῶσα.

— Γνωρίζεις τί θὰ πράξῃς;

— Γνωρίζω τί θὰ πράξω. Ἀλλὰ ἤδη εἶνε ἄργα, εἶνε νύξ, καί, ἡξεύρεις, τίποτε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ τὴν στιγμὴν αὐτὴν. Αὐρίον λίαν πρωτῇ θὰ γίνῃ ὅ,τι πρέπει, μείνε ἡσυχος, κόρη μου.

— Καλὰ ἔλεγον ὅτι κάμνεις ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃς!

— Διὰ σέ, ναί. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν μὲ μέλει διὰ τὸν ἑαυτόν μου δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς πλέον μυστικὰ δι' ἐμέ, ἀκούεις; Ἀνοιγέ μου πάντοτε τὴν καρδίαν σου· θὰ ἀναγινώσκω εἰς αὐτὴν καλλίτερον ἢ σὺ. Ἀν τὸ ἐγνώριζον, δὲν θὰ ἔπραττον πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔπραξα...

— Ἀδιάφορον, προσέθετο ἡ Βάλδα, ἀπαντῶσα εἰς ἐσωτερικὸν διαλογισμὸν, τίποτε δὲν εἶνε ἀκόμη τελειωμένον, τὰ πάντα διορθοῦνται. Τὸ σχέδιον καὶ ὁ σκοπὸς μου ἠλλαζαν· ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ἡ Ἀγγελίνα παρετήρει τὴν μητέρα αὐτῆς μετ' ἀνησυχίας.

— Ἀγαπητὴ μητέρα, τῇ εἶπε γλυκῶς, συλλογίζου τοῦτο: Ζητῶ νὰ ἐμποδίσῃς τὴν μονομαχίαν αὐτὴν, δὲν σοὶ ζητῶ ἄλλο τίποτε. Ὅταν παρέλθῃ ἡ κρίσις αὕτη, ὅταν εὐτυχῶς παρέλθῃ, νομίζω ὅτι εἶνε πολὺ καλλίτερον νὰ μὴ ἀναμιγνύησαι, νὰ ἐπινοῇς ἢ νὰ ἐμποδίζῃς τὰ συμβαίνοντα αὐτὸ θὰ φέρει πάντοτε δυστυχίας.

— Ἄφες με νὰ ἐνεργήσω, τέκνον μου, εἶπεν ἡ Βάλδα μειδιῶσα, πῶς θέλεις νὰ γνωρίζῃς τὰ τοῦ βίου σύ, ἡ ὁποία ἀγνοεῖς τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ καρδίᾳ σου; Διέπραξα τὸ λάθος νὰ μὴ ἐπιβλέπω τὴν θέσιν σου· ἐνομί-

ζεσο πάντοτε παιδίον ὑπὸ τῆς μητρὸς σου. Δὲν ἐσκεπτόμην ὅτι εἶσαι βρασιλιανὴ ὡς ἐγὼ καὶ ὅτι ἤμην πολὺ νεώτερα σοῦ, ὅτε ἠγάπησα τὸν πατέρα σου. Δὲν ἠδυνήθην ποτὲ νὰ εὐτυχῇσω, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι σὺ θὰ εὐτυχῇς. Θὰ εὐτυχῇς. Σὺ τὸ ἀγνοεῖς ὁλοτελῶς, βλέπω καλλίστα ὅτι ἀγαπᾷς τὸν διδάκτορα Ροβέρτον.

— Μητέρα, ἐπανελάβην αὐστηρῶς ἡ Ἀγγελίνα, μοὶ διέφυγε πρὸ ὀλίγου μία λέξις, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκήρυττον καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπανελάμβανον, ἂν πραγματικῶς ἡ λέξις αὕτη ἠδυνήθη νὰ σὲ πληροφορήσῃ τι· ἀλλὰ μὲ ἀφῆκες νὰ ἐννοήσω ὅτι ἀμφέβαλλες περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι σὺ γνωρίζεις πολλὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα δὲν λέγεις. Ἄς μὴ εἰπώμεν τίποτε περισσότερον μεταξὺ μας. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος ἀγαπᾷ τὴν Λουκίαν καὶ ὅτι ἡ Λουκία τὸν ἀγαπᾷ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἂν αὕτη νυμφευθῇ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν;

— Αὕτη ποτὲ δὲν θὰ νυμφευθῇ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν.

— Δὲν γνωρίζεις τίποτε! δὲν δύνασαι νὰ ἡξεύρῃς τίποτε! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα. Θὰ σοὶ εἰπῶ ὀλίγα ἐν συντόμῃ· μὴ ἀναμιγνύεσαι εἰς ὅ,τι μέλλουσι νὰ συμβῶσι! Ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος, ὡς μοὶ φαίνεται, σοὶ ὁμιλεῖ φιλικῶς;...

— Ὁ! ναί, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα περιχαρῶς καὶ προσέθετο ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καθύγρους ἐκ τῶν δακρύων: Ἡξεύρεις τί μοὶ ἔλεγε ὅταν μοὶ ὁμίλει, ἀκόμη πρὸ ὀλίγου; «Χαῖρε, μικρά μου φίλη!...» Εἶνε πολὺ καλὸς δι' ἐμέ. Μὲ ἔχει εἰς μεγάλῃν ὑπόληψιν. Ἐμπιστεύεται εἰς ἐμέ... ἔ! πόσον δίκαιον ἔχει! Ἀκουσον καὶ τοῦτο, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶπε μίαν ἡμέραν: «Εἶσαι ἀξιολάτρευτος κόρη· ἐνώνεις μεθ' ὅλης τῆς ἀπλότητος παιδίου ὅλην τὴν καρδίαν γυναικός.»

— Σοὶ εἶπεν αὐτό! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα μετὰ χαρᾶς, σοὶ ὁμιλεῖ οὕτω φιλικῶς! Ἀ! τότε τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. Πιστεύω... ὅτι δὲν ἀγαπῶ αὐτὸν ἐγὼ ὀλιγώτερον· αὐτὸ εἶνε ὀρθόν, τὸν ἀγαπῶ, ἀφ' οὗ τὸν ἀγαπᾷς. Καὶ ἂν ἡ Λουκία ἐνυμφεῖτο ἄλλον τινά, τί θὰ ἐμπόδιζεν ὥστε νὰ γείνῃ ὁ Ροβέρτος σύζυγός σου; Εἶσαι ἑκατοντάκις ὠραιότερα ἐκεῖνης... Ναί, ναί, ἔχεις δίκαιον νὰ κλείῃς τὸ στόμα μου, λέγω τὴν ἀλήθειαν! — Θὰ σοὶ ἀποδείξω τί ἀξίζω· εἶσαι ὑπερήφανος· ἔχεις δίκαιον. Εἶσαι μεγάλη καρδιά καὶ αὐτὸς ἐπ' ἴσης. Θὰ γείνῃς εὐτυχής, σοὶ λέγω· πρέπει νὰ γείνῃς! Καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἐγὼ αὕτη νὰ προσφέρω τὸν ἑαυτόν μου θῦμα, ὦ! αὐτὸ δὲν θὰ διήρκει ἐπὶ πολὺ, ἐμπρός! εἶνε τόσον εὐκολον νὰ ἀποθάνῃ τις!

— Νὰ ἀποθάνῃς! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, νὰ ἀποθάνῃς δι' ἐμέ! μὴ λέγεις λοιπὸν τοιαῦτα πράγματα!

— Ἀ! Θεέ μου! εἶπεν ἡ Βάλδα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμιλῶμεν περὶ αὐτοῦ, ἔχεις δίκαιον· θὰ σοὶ ἐδίδον τὴν ζωὴν μου, προσφιλέστατέ μου ἄγγελε, δὲν θὰ ἐθυσίαζον πολὺ διὰ τοῦτο! — Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Ἐχω νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ ἐνεργήσω. Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου· καὶ διὰ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἰδικήν μου ἀναπαύσου, κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, ἔχε πεποίθησιν εἰς τὴν μητέρα σου. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ τὸ τέκνον μου, εἶνε τοῦ λοιποῦ ἱερὰ!

ΚΣΤ

Ἀνησυχαστικὴ νύκτωρ.

Ὁ Λουκιανὸς ἀφίκετο ἀκριβῶς εἰς τοῦ Ροβέρτου μετὰ τοῦ Μαρβεζὸλ πρὸ τῆς ὁγδόης ὥρας.

Εὗρον αὐτὸν ἑτοιμον καὶ λίαν ἥρεμον, ἐνασχολούμενον εἰς τὴν ἐπιγραφὴν δύο ἢ τριῶν ἐπιστολῶν, ἃς εἶχε γράψει.

Ἐλαβε κατ' ἰδίαν τὸν Λουκιανόν, καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἐσφραγισμένον φάκελλον.

— Μὴ νομίζεις ὅτι εἰμαι ἀνήσυχος ἢ τεταραγμένος, τῷ εἶπεν, ἐλπίζω μάλιστα ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐξέλθω εὐτυχῆς τῆς υποθέσεως ταύτης· ἐν τούτοις, ἀγνοεῖ κανεὶς τὸ ἀποτέλεσμα· ἔγραψα ἐκεῖ τὰς τελευταίας παραγγελίας μου. Δὲν ἔχω οἰκογένειαν, καὶ σὺ εἶσαι πλούσιος· σοὶ ἀνέθεσα μόνον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης μου, καὶ ἔκαμα διάφορα κληροδοτήματα εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ δημοτικὰ ἰδρύματα. Προσέτι σοὶ ἐμπιστεύομαι ποσόν τι, τὸ ὅποτον θὰ παραδώσῃς μὲ μίαν ἐπιστολὴν εἰς ἕνα τῶν πελατῶν μου. Ἄν ὁ Μοζιρὸν μὲ φονεύσῃ, θὰ ἀποκαλυφθῇ ὅτι ἐπανώρθωσα μίαν τῶν ἀτιμιῶν αὐτοῦ...

Ὁ Λουκιανὸς ἐκινήθη ταραχθεὶς.

— ... Ὡ! ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ φονεύσῃ! ἐπανέλαβε ζωηρῶς ὁ Ροβέρτος μειδιδῶν· ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπλῆ προφύλαξις καὶ μεταβαίνω εἰς τὸ πεδῖον τῆς μονομαχίας πλήρης πεποιθήσεως.

— Ἐφερα μαζὺ μου τὰ ὅπλα τῆς ξιφασκίας καὶ τὰ ξίφη τῆς μάχης, εἶπεν ὁ Λουκιανός, καὶ ἂν ἤθελες νὰ κάμῃς δοκιμὴν διὰ νὰ καταστήσῃς τὴν χειρὰ σου εὐκαμπτον...

— Μὰ τὸν Θεόν! ὄχι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος· τετράκις μόνον ἐπὶ ζωῆς μου ἔκαμα χρῆσιν τῶν ὀπλῶν· θὰ ἐμπιστευθῶ καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸ πεπρωμένον.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐπανήλθον αὐθις πρὸς τὸν Μαρβεζόλ, ὅστις ἠρώτησε:

— Μήπως δὲν ἔχομεν μαζὺ μας χειρουργόν;

— Εἰδοποίησα τὸ πρῶτ' συντόμως τὸν Δαμαζ, ἕνα τῶν συμμαθητῶν μου. Ἀλλὰ δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἔλθῃ μαζὺ μας. Θὰ ἔλθῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Νομίζω ὅτι τῶρα εἶνε καιρὸς πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ἐχω ἵππους καλοὺς καὶ θὰ φθάσωμεν πολὺ πρὸ τῆς ὥρας, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

Καθ' ὁδὸν ὁ Ροβέρτος μετέσχε τῆς συνδιαλέξεως, μεθ' ὅλης τῆς ἀταραξίας τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, χωρὶς νὰ παύσῃ ὧν σοβαρός, ὡς ἄνθρωπος μεταβαίνων νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του.

Ἡ ἄμαξα κατήλθε τῆς ἀγροτικῆς κατοικίας, τὴν ὁποίαν ἐπήνεσεν ὁ Μαρβεζόλ, καὶ τῆς ὁποίας ὁ μικρὸς κήπος εἶχε μικρὰν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους θύραν.

Συνεφωνήθη ὥστε ὁ Μαρβεζόλ νὰ μεταβῇ μόνος πρὸς ἀναζήτησιν ἐπὶ τῆς Τερράσσης τοῦ Μοζιρὸν καὶ τῶν μαρτύρων αὐτοῦ καὶ ὅπως ὁ χειρουργὸς μὴ διαλάβῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν περιδιαβαζόντων ἐκεῖ περίεξ.

ᾠδήγησε πρῶτον τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν Λουκιανὸν εἰς φιλόν τι τοῦ δάσους μέρος, ὅπερ εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ ἦνε πολὺ ἐνδότερον κεχωσμένον καὶ συγχρόνως, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, ἀρκετὰ ἐγγὺς τῶν φηκμένων οἰκιῶν καὶ αὐτῆς τῆς ἐξοχικῆς τοῦ Μαρβεζόλ ἐπαύλεως. Οἱ δύο φίλοι ἀνέμενον ἐκεῖ, μέχρις οὗ ἐπανέλθῃ πρὸς συνάντησιν αὐτῶν μετὰ τῶν ἀντιπάλων.

Ὁ Μαρβεζόλ ἐφθάσεν ἐπὶ τῆς Τερράσσης πρὸ τῆς δεκάτης. Ἀνεγνώρισε τὸν χειρουργόν, τὸν ὅποτον ὁ Ροβέρτος εἶχε περιγράψῃ αὐτῷ, καὶ τὸν ὅποτον ἐπλησίασεν. Ἐφάνησαν ἐρχόμενοι εὐθὺς μετ' ὀλίγον ὁ Μοζιρὸν καὶ οἱ δύο αὐτοῦ μάρτυρες.

Ὁ Μαρβεζόλ μετέβη πρὸς αὐτοὺς καὶ τοῖς ἀπέτεινε λέξεις τινάς. Ἐβάδισεν ἐμπρὸς μετὰ τοῦ χειρουργοῦ. Ὁ Μοζιρὸν καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ ἠκολούθησαν αὐτοῖς ἐν ἀποστάσει ἑκατοντάδος βημάτων.

Εἰςῆλθον οὕτω εἰς τὸ δάσος.

Ἀφίκοντο μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἄδενδρον μέρος, ἔνθα ἀνέμενον ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Λουκιανός.

Προσηγόρευσαν ἀλλήλους.

— Τὸ μέρος, κύριοι, σὰς ἀρέσκει; ἠρώτησεν ὁ Μαρβεζόλ τοὺς μάρτυρας τοῦ Μοζιρὸν.

— Εἶνε κάλλιστον! εἶπεν ὑποκλινάς ὁ ὑποκόμης.

— Ἄς ὑπάγωμεν, ἂν θέλετε, εἶπεν ὁ Λουκιανός, διὰ νὰ ἰδῶμεν τίνος ὅπλα θὰ υποδείξῃ ἡμῖν ὁ λαχνὸς πρὸς χρῆσιν.

Ὁ Λεοπόλδος Δὲ Πλεσσὺ παρεκάλεσε διὰ χειρονομίας τὸν Λουκιανὸν ὅπως λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ ἀκούσῃ αὐτόν, καί, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ:

— Κύριοι, εἶπεν, ὁ φίλος ἡμῶν, ὁ κύριος μαρκήσιος Δὲ Μοζιρὸν θέλει νὰ σὰς ἀνακοινώσῃ τι.

Τότε ὁ Μοζιρὸν προὐχώρησεν ἐμπρὸς. Ἐκράτει τὸν πῖλον αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ. Ἦτο ὀλίγον ὠχρός, ἀλλ' ἡ στάσις αὐτοῦ ἦτο ἀρκετὰ ἀξιοπρεπής, καὶ ἡ φωνὴ του ἀρκετὰ σταθερά.

— Οὐδεὶς ὑμῶν, κύριοι, εἶπεν, ἀγνοεῖ ὅτι συνήψα ἀπείρους μονομαχίας — καὶ μάλιστα λίαν πολλὰς — καὶ προσέτι ὅτι εἶχον εἰς αὐτὰς πάντοτε τὴν χεῖρα δυστυχῆ. Εἰς τὴν πρώτην διὰ ξίφους μονομαχίαν ἐτραυματίσα βαρύνως τὸν ἀντίπαλόν μου. Εἰς πέντε διὰ πιστολίου μονομαχίας ἐτραυματίσα τρεῖς τῶν ἀντιπάλων μου, καὶ ἐφόνευσα δύο. Αἱ δυστυχίαι αὗται, τὰς ὁποίας ἐπέφερον, μοὶ εἶνε, τοῦλάχιστον σήμερον, θλιβεραί, ἀλλ' ἀδιαφιλονέκτης ὑπεροχὴ ἔσχον καὶ ὑπερέσχον, ὡς λέγουσι, τὰς δοκιμασίας καὶ ἐπιτυχίας μου· καὶ ἀφ' οὗ ἔσχον ἄδικον, ἔχω τώρα τὸ δικαίωμα, καίτοι ἀνώτερον τοῦ δικαίωματος, τὸ καθήκον νὰ μὴ διστάσω νὰ ἀναίρῃσω τὸν ἑαυτόν μου, μὴ δυνάμενος νὰ ἀναβάλω τὴν σύγκρουσιν αὐτήν.

Ὁ Ροβέρτος καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ ἐθεώντο ἀλλήλους ἐκπληκτοί. Ὁ Μοζιρὸν ἐξηκολούθησε:

— Κύριε Ροβέρτε, ὁμολογῶ καὶ διακηρύττω ἐνταῦθα, στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων, τῶν κατὰ τῶν μάλλον καὶ ἥττον ἀσυνέτων καὶ ἐξ ὀργῆς χθὲς ὑπ' ἐμοῦ λεχθέντων, ἡδύνατο, οὐδὲ ὤφειλε νὰ προσάψῃ οἷαν δῆποτε κατὰ τῆς ὑμετέρας τιμῆν μομφήν, ἢ ὁποία ἦτο καὶ μένει ὑπερτέρα πάσης ὑπονομίας καὶ πάσης ἀδικίας.

Ὁ Μοζιρὸν ἔστη ἐπ' ὀλίγον ὁ Λουκιανός ἔλαβε τὸν λόγον:

— Κύριε Δὲ Μοζιρὸν, οἱ ὑπαινιγμοὶ τοὺς ὁποίους ὑπαινίττεσθε, καὶ οἱ ὅποιοι τῷ ὄντι, δὲν ἤπτοντο καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπτωνται τοῦ κυρίου διδάκτορος Ροβέρτου, δὲν εἶνε οἱ καλέσαντες ἡμᾶς σήμερον ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ πεδίου...

— Ἐρχομαι εἰς τὴν προσβολήν, τὴν ὁποίαν κατ' εὐθείαν ἀπηύθυνα εἰς τὸν κύριον Ροβέρτον, καὶ ἀποκηρύττω καὶ ἀποσύρω αὐτήν, διακηρύττων συγχρόνως ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον μοὶ ἔθεσε τὴν λέξιν ταύτην εἰς τὸ στόμα μου ἦτο ἡ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέχουσα με ὀργή, ἢ ἐπιθυμία τοῦ νὰ προκαλέσω τὴν ἰδικήν του καὶ νὰ ἐπιφέρω τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἀναπόφευκτον ταύτην σύγκρουσιν.

— Διὰ τῶν λόγων τούτων μόνον διασάφησιν δίδετε ἡμῖν, κύριε, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Ὅ,τι πράττω τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν τὸ πράττω ἡμιτελές, ἐπανέλαθεν ὁ Μοζιρὸν, καί, ἐν τῇ σκέψει μου, οὐδεμία προσβολὴ ἐκ μέρους μου πρέπει νὰ νομισθῇ γενομένη. Οὐδὲν μὲ ἐμποδίζει ἐνώπιον ὑμῶν, κύριοι, νὰ δώσω τὴν ἐξήγησιν: Ζητῶ παρὰ τοῦ κυρίου Ροβέρτου συγγνώμην.

Ἐπηκολούθησε σιωπῇ. Ὁ Ροβέρτος, σοβαρός, περιέμενεν, ἵνα ὁ Μοζιρὸν μεταβῇ πρὸς αὐτόν καὶ ζητήσῃ νὰ ἀποσύρῃ καὶ ἐξαλείψῃ τὸ ἐπ' αὐτῷ πάσαν προσφθεῖσαν αὐτῷ προσβολήν.

Ὁ Μοζιρὸν ἐσιώπησεν.

— Αὐτὸ εἶνε ὅ,τι ἔχετε νὰ εἴπητε, κύριε; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Μοζιρὸν.

Ὁ Λεοπόλδος Δὲ Πλεσσὺ, ἀπευθυνόμενος τότε πρὸς τοὺς μάρτυρας τοῦ Ροβέρτου:

— Ἄν, εἶπεν, αἱ νόμιμοι διακηρύξεις, ἃς ἠκούσατε, καὶ τὰς ὁποίας ὁ κ. Δὲ Μοζιρὸν διετύπωσε νομίμως ἐνώπιον

ὕμῶν, δὲν ἤρουν πρὸς τὸν κύριον Ροβέρτον, ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν μένει εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ· ἀλλὰ νομίζομεν, καὶ ὑμεῖς νομίζετε, ὡς ἡμεῖς, ὅτι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ εὐθύνη στρέφεται ἐφ' ὑμῶν μόνων ἐπὶ τῶν ὧσων ἤθελον συμβῆ.

Οἱ λόγοι οὗτοι οὐδεμίαν ἐπεδέχοντο ἀμφιβολίαν, καὶ ὁ Λουκιανὸς μόλις ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ συνεννοηθῇ διὰ βλέμματος μετὰ τοῦ Ροβέρτου καὶ τοῦ Μαρβεζόλ, ὅπως ἀπαντήσῃ :

— Οὐδὲν ἔχομεν ἐπὶ τέλους νὰ ζητήσωμεν παρ' ὑμῶν, κύριοι, καὶ ὁ κύριος Ροβέρτος παραδέχεται τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ἐπανάρθωσιν. — Ἐγένετο μόνον, εἶνε ἀληθές, ἡ προσβολὴ παρόντων καὶ ἄλλων πλὴν ἡμῶν μαρτύρων, — καὶ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσιν οἱ λόγοι οὗτοι καὶ ἐνώπιον ἐκείνων. Λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ ἔλθετε εἰς τὸ μέγαρον Δὲ Σερζὺ εἰς τὰς τρεῖς ;...

— Θὰ ἦμεθα ἐκεῖ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

Ἐχαιρετίσθησαν πάντες ψυχρῶς καὶ βραδέως, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἔλευσιν αὐτῶν· εἶτα ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Μοζιρὸν μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Τερράσσης· ὁ Ροβέρτος καὶ οἱ αὐτοῦ ἐστράφησαν πρὸς τὸ ἀγροκήπιον τοῦ Μαρβεζόλ.

— Τί σημαίνει αὐτό ; ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός, ὅτε ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον· τί συνέβη λοιπόν ;

— Ἀγνοῶ, καὶ σκέπτομαι τοῦτο καὶ ἐγὼ αὐτὸς μετ' ἀνησυχίας, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Ναί, εἰδετε ὅτι δὲν ἤμην πρότερον ποσῶς ἀνήσυχος· ἔ, λοιπὸν τώρα εἶμαι λίαν ἀνήσυχος.

KZ

Αἱ ὑποθέσεις τοῦ Ροβέρτου.

Τί εἶχε συμβῆ ; Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Λουκιανὸς δὲν εἶχον δι' ὅλου ἀδικον νὰ εὐρίσκωνται ἐν ἀνησυχίᾳ, προβάλλοντες ἑαυτοῖς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας ὦραν, καθ' ἣν δηλονότι στιγμήν ὁ Λουκιανὸς ἀνεχώρει ὅπως συναντήσῃ τὸν Ροβέρτον, ἡ Βάλδα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀγγελίνας, ἥτις δὲν ἐκοιμήθη καθ' ὅλην τὴν νύκτα, παρὰ τὰς συστάσεις τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ ἵστατο νῦν ὀρθία, ἀδιακόπως περιπατοῦσα ἐντὸς τοῦ δωματίου ὅπως ἀποφεύγῃ τὴν ἀνυπομονήσαν καὶ ἀνίαν, ὑφ' ὧν κατεῖχετο.

— Λοιπὸν, προσφιλές μου παιδίον, ἐκράτησα τὴν ὑπόσχασίν μου, ἡ μονομαχία ἡμποδίσθη. Θὰ μεταβοῦν εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος, ἀλλ' ὁ Δὲ Μοζιρὸν θὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ροβέρτου συγγνώμην.

— Ἀ!... Εἶνε βέβαιον ;

— Βεβαίωτατον.

— Εὐχαριστῶ ! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς αὐτῆς.

— Ναί, ναί, εὐχαρίστει με, εἶπεν ἡ Βάλδα μειδιῶσα· διότι δὲν ἐτελείωσε μόνη καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ἡ ὑπόθεσις.

— Ἐκοπίαςας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκβάσεως αὐτῆς ;

Ἡ Βάλδα διηγῆθη τότε εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῆς ὅσα ἐνήργησεν. Αὕτη οὐδὲν εἶπεν· ἀλλ' ὅ,τι ἔλεγεν αὐτῇ ἦτο ἀληθές.

— Ὅτε ἀνεχώρησας, τῇ εἶπεν, ἐσκέφθην ὅτι δυσκόλως ἡδυνάμην μόνη νὰ ἐνεργήσω ἀποτελεσματικῶς, καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν συμπεφωνημένων, ἡ προσωπικὴ τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ πρὸς τὸν κύριον Δὲ Μοζιρὸν μεσολάβησις ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἀλλ' ἅμα ἤρχισε εὖρον μεγάλην ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ ἀντίστασιν. Τὸ διάδημα, τὸ ὅποιον ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ νὰ κάμῃ πρὸς τὸν κύριον Δὲ Μοζιρὸν, ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν λίαν ἀσύνηθες, πολὺ ἄστοπον καὶ ὀλίγον δικαιολογημένον.

Ἐπὶ παρέστησα ὅτι ἡ ἔρις συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτι ὁ κ. Δὲ Μοζιρὸν ἦτο ὁ προκαλέσας, ὅτι ὁ κ. Λουκιανὸς ἦτο ὁ ἀχώριστος φίλος καὶ ἐδέχθη νὰ γείνη μάρτυς τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου, καὶ ὅτι ἂν ἡ μονομαχία ἐλάμβανεν ὑπὲρ τοῦ Ροβέρτου ὀλεθρίαν ἐπιτυχίαν, ὁ γάμος τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρὸν καὶ τῆς Λουκίας συνήντων ἐκ νέου νέα ἐμπόδια. Ἐπὶ τέλους κατέπεισα τὸν κύριον Δὲ Σερζὺ νὰ μεταβῇ σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρὸν, καὶ προσέτι, νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν συνοδεύσω ἐκεῖ. Ἐνόησα ὅτι ἡ παρουσία μου ἦτο ἀναγκαία καὶ ὅτι μόνη θὰ ἡδυνάμην νὰ προῖδω καὶ προλάβω τὰ πάντα· θὰ ἴδῃς ἂν εἶχον δίκαιον !

— Ἀγαπητῇ μου μητέρα ! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, ἐναγκαλιζομένη καὶ πάλιν τὴν Βάλδα.

— Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ διέταξε νὰ ᾔνῃ ἑτοιμος ὁ Ἱερώνυμος καὶ ἡ ἄμαξα εἰς τὰς ἑξ, καὶ κατὰ τὴν ἑκτὴν καὶ τέταρτον ἡμεθᾶ εἰς τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρὸν. Ἐκοιμάτο ἀληθῶς ὡς Τυρέννος· ὁ ὑπηρέτης τὸν ἐξύπνισε, καὶ λεπτὴ διαπραγματεύσεως ἤρχισε. Ἦτο δυσκολωτέρα ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζεν. Δὲν μοὶ εἶπες ὅτι ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν ἐκάλεσε τὸν κύριον Ροβέρτον ἀνὰνδρον. Διὰ νὰ μὴ διασταυρώσῃ τὰ ξίφη, ἔπρεπεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ τὸ ἀποφασίσῃ. Ἐπρότεινε — ἀφοῦ ἐγνώριζε τὸν ἑαυτὸν του ἀσφαλῆ εἰς τὸ ξίφος — νὰ καταφέρῃ εἰς τὸν κύριον Ροβέρτον ἐλαφρὸν τραῦμα, ἢ καὶ νὰ ἀφήσῃ νὰ πληγωθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ τροπὴ τῆς τύχης μοὶ ἐφαίνετο ἀμφίβολος καὶ ἐπικίνδυνος...

— Βεβαίωτατα ! διέκοψεν ἡ Ἀγγελίνα, πρῶτον ὁ κύριος Ροβέρτος θὰ ἐμάχετο νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἔπειτα, εἶνε δυνατόν, κατόπιν τόσῃ βαρείας προσβολῆς, νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ἀπλὴν ἀμυχήν ;

— Καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς αὐτὸ ἐσκέφθην καὶ ἀντέτεινα, συνεφώνησε δὲ μαζύ μου καὶ ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ, χάρις τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν, ὅστις ἦτο ὁ προσβαλὼν, ἀπέσυρε καὶ ἐπανώρθωσεν, ἀντὶ πάσης θυσίας, τὴν προσβολὴν αὐτοῦ καὶ ὑπεχρέωθη νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἀλλὰ δὲν παρεδέχετο, — καὶ ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ κατὰ τοῦτο συνεφωνεῖ μαζύ του — ἂν, ἀφοῦ αὐτὸς ἀνῆρει τὴν προσβολὴν καὶ τοὺς ὑπαινιγμούς, ὁ κύριος Ροβέρτος δὲν ἀνῆρει καὶ αὐτὸς ὅ,τι εἶπεν.

Ἡ Ἀγγελίνα ἠγέρθη τρέμουσα.

— Ὡ ! Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Μοζιρὸν, ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀπαίτησιν αὐτὴν ; ὁ κύριος Ροβέρτος εἶνε ἄξιός νὰ μὴ παραδεχθῇ νὰ ἀποσύρῃ τίποτε ἀφ' ὅ,τι εἶπε. Ὅλα λοιπὸν τότε θὰ εἶνε μάταια ; Λέγε, λέγε· μήπως ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν παρήλθεν ;

— Ὅχι, ἡσύχασον, εἶπεν ἡ Βάλδα. Συνεφωνήθη ὅπως ὁ Μοζιρὸν συμφωνήσῃ κατὰ πάντα, καὶ, διὰ νὰ μὴ ἀρνηθῇ, δὲν ἤθελε ζητήσῃ τίποτε. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ πρᾶγμα συνέβη οὕτω, ὁ κύριος Ροβέρτος καὶ οἱ μάρτυρες αὐτοῦ δὲν εἶνε παράφρονες, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίσωσι καὶ προλάβωσι τὴν μονομαχίαν. Ἀλλ' ὁ ὁ κύριος Δὲ Μοζιρὸν ἔκαμε τὰς προτάσεις του.

— Ὅποιον εἶδους προτάσεις ; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Εἶπεν εἰς τὸν κύριον Δὲ Σερζὺ, — ἐνταῦθα θὰ κάμω μίαν παρέκβασιν — ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς θὰ συνομολογήσετε ὅτι ἔχω δίκαιον. Ὅπως ἱκανοποιηθῶ, ὅπως δικαιολογηθῶ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ τῶν μαρτύρων μου, ἐν μόνον μέσον γνωρίζω· ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποσύνης Δὲ Σερζὺ, καὶ μέχρι τοῦδε οὐδεμία θετικὴ ἀπάντησις μοὶ ἐδόθη. Λάβετε τὴν καλοσυνήνη νὰ μοὶ εἴπητε ναί, καὶ τότε οἱ φίλοι μου σήμερον, καὶ αὐριοι πάντες οἱ γνωρίζοντές με θὰ ἐννοήσουν ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ γείνη γαμβρός σας, ἡδυνήθη καὶ ὤφειλε νὰ ὑποστῇ πάσας τὰς δυνατὰς θυσίας, ὅπως ἀποφύγῃ νὰ μονο-

μαχήσῃ μετ' ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ἦτο οἰκετός σας, εἶχε δὲ καὶ φίλον καὶ μάρτυρα τὸν υἱόν σας.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δὲ Σερζύ; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐδοκίμασε νὰ ἀποφύγῃ οἰανδῆποτε ἀπάντησιν, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς ἀκλονήτου ἀποφάσεως τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν ὑπεχώρησεν.

— Εἶπε ναί;

— Εἶπε ναί.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε φοικτὸν διὰ τὴν Λουκίαν! φοικτὸν δι' ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος τὴν ἀγαπᾷ! φοικτότερον ἴσως καὶ αὐτῆς τῆς μονομαχίας!

— Δυνατόν, εἶπεν ἡσύχως ἡ Βάλδα· ἀλλὰ τί ἤθελες νὰ κάμω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν;

— Καὶ δὲν ἔπραξες τίποτε, μητέρα, ἀπέναντι τοῦ ἀνηκούστου αὐτοῦ συμπεράσματος;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Βάλδα. Ἀφοῦ τὸ ζήτημα κατήντησεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ᾤκησεν νὰ ὁμιλῇ ὁ κύριος Δὲ Σερζύ καὶ ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν, καὶ δὲν εἶπον οὐδὲ λέξιν. Ἀλλά, ἂν δὲν ἦσο παιδίον, Ἀγγελίνα μου, θὰ ἐγνώριζες, ὅχι μόνον ὅτι τὸ συμπεράσμα αὐτὸ δὲν ἦτο ἀνήκουστον, ἀλλ' ἦτο καὶ λίαν ὀρθόν. Δὲν ἔπραξα ἐγὼ τίποτε, καὶ δὲν εἶχον νὰ πράξω τίποτε· ἦτο λογικὸν ὡς πρὸς τὰ πρακτόμενα καὶ ἀναγκαῖον ὡς πρὸς τὰ γενόμενα.

ΚΗ'

Μερικώτεραι εἰδήσεις.

Ὅπως καλὸς στρατηγὸς ὅστις, μελετήσας καὶ καταστρώσας τὸ σχέδιον αὐτοῦ, ἔρχεται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ βλέπει τοὺς χειρισμοὺς τοῦ ἐχθροῦ, μεταβάλλει πάραυτα τὰς διατάξεις αὐτοῦ καὶ ἀντικαθίστησιν αὐτὰς δι' ἄλλων, ἐνίοτε ἐπιτυχεστέρων τῶν πρώτων, οὕτω καὶ ἡ Βάλδα, ἐκπλαγεῖσα κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πρὸς τὸν Ροβέρτον ἔρωτος τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, μετέβαλλεν εὐθὺς καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς καὶ τὰ μέσα καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς. Ἡ ζωὴ τοῦ Ροβέρτου—εἶπεν αὐτὸ ἤδη τῇ Ἀγγελίνᾳ—ἀπέβη αὐτῇ ἱερά. Τώρα ὁ Λουκιανὸς καὶ πρὸ πάντων ἡ Λουκία παρενέβαλλον προσκόμματα εἰς τὴν πορείαν αὐτῆς, τὰ ὅποια ὤφειλε νὰ κατανικήσῃ καὶ ὑπερπηδήσῃ.

Ἡ Ἀγγελίνα ὀρμεμφύτως ἠσθάνετο ὅτι ἡ σκέψις τῆς μητρὸς αὐτῆς ἔλαβε τὴν φοβερὰν ταύτην διεύθυνσιν. Ἐγίνωσκε τὴν Βάλδαν, καί, γινώσκουσα αὐτήν, ἐφοβεῖτο διὰ τὴν προσφιλεῖ αὐτῆς Λουκίαν.

Ἀλλὰ πῶς νὰ εἶπῃ εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς, ὅτι ἐφοβεῖτο δι' ἐκείνην; πῶς νὰ εἶπῃ εἰς τὴν Λουκίαν νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς;

Ἀνεπόλησεν ἐν τούτοις μετὰ τρόμου τὴν θλίψιν, ἣν ἐδοκίμασε μαθοῦσα τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς παρὰ τῆς Βάλδας. Πάντα τὰ μετὰ ταῦτα γεγονότα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξαλείψωσι τὴν θλίψιν ταύτην. Ἡ Βάλδα κατῴρθη νὰ ἐμβάλῃ καὶ νὰ ἐνσπείρῃ εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῆς τὸ ἐαυτῆς κατὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν εὐτυχῶν τοῦ κόσμου μῖσος, καὶ νὰ παραλάβῃ αὐτὴν σύμμοχον εἰς τὸν φοβερὸν αὐτῆς πόλεμον. Ὡστε ἐν τῷ μυστικῷ τῆς σκέψεως αὐτοῦ ἀπεκήρυξε τὴν ἀδελφότητα καὶ τὴν φιλανθρωπίαν· ἀλλ' εἶχεν ἀναλογισθῇ τὴν ἐπιχείρησιν, τὴν ὁποίαν ὤμοσε νὰ πραγματοποιήσῃ; Ἡ Ἀγγελίνα δὲν τὸ ἐπίστευε, καὶ τοῦτο ἔκαμνεν αὐτὴν νὰ τρέμῃ.

Ὅτε, τρυφερῶς, ἡ Ἀγγελίνα ἠρώτησε τὴν μητέρα αὐτῆς, ἂν τοῦλάχιστον ἐπέμενεν ἐν τῷ εἶδει τούτῳ τῆς οὐδετερότητος, ἣ ἔλεγεν ἵνα μένῃ οὐδετέρα, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ μεταξὺ τοῦ Μοζιρόν καὶ τῆς Λουκίας γάμου.

— Δὲν ζητῶ ἄλλο καλλίτερον, κόρη μου, τῇ εἶπεν ἡ Βάλδα μεθ' ἡσύχου μειδιάματος. Δὲν ἀνέμιχθην καὶ δὲν θὰ ἀναμιχθῶ τοῦ λοιποῦ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃς ὅτι ἡ μεσολάβησίς μου εἶτε ὑπὲρ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ εἶτε κατὰ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶνε ἀνωφελής. Ὅ,τι μέλλει νὰ γείνη θὰ γείνη ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ θὰ ἀφήσω αὐτὰ εἰρηνικῶς νὰ προχωρήσωσι, χωρὶς νὰ φροντίσω δι' αὐτά, ἂν δὲν ἐξυπηρετῶσι σέ.

— Τί, σκέπτεσαι νὰ ὑπηρετήσῃς ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Λοιπὸν, νὰ ὑποχρεώσω τὴν Λουκίαν, νὰ ἀποτρέψω τὸν Ροβέρτον...

— Ὅχι! ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, δὲν θέλω νὰ με ἐξυπηρετήσῃς δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου! δὲν θέλω.

— Ἔστω, ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα, δὲν τὸ θέλω λοιπὸν καὶ ἐγὼ πλέον· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω, οὔτε σύ, οὔτε ἐγὼ δυνάμεθα τίποτε καὶ αἱ θελήσεις ἡ καὶ αἱ εὐχαὶ ἡμῶν ὡς πρὸς τοῦτο εἶνε ὡς νὰ μὴ ἦσαν.

Ἡ Βάλδα ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπευθύνῃ ἄλλο τι πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς.

Αὐτὴ ἠδιαφόρει ἂν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ εἶχε σκοπὸν νὰ γνωστοποιήσῃ πάραυτα εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει καὶ τὴν διαβεβαίωσιν, ἣν ἐποίησεν τῷ κυρίῳ Δὲ Μοζιρόν.

— Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἐπεφυλάχθη ἀπέναντι τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν, νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἐπιβεβαίωσιν ταύτην, εἰς κατάλληλον στιγμήν.

— Δὲν θὰ ὁμιλήσῃ λοιπὸν εἰς τὴν Λουκίαν;

— Ὅχι ἀκόμη, καθὼς νομίζω.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ προλάβωμεν τὴν ἀληθὴ ἐκπληξιν καὶ νὰ δοθῇ καιρὸς νὰ προπαρασκευασθῇ, δὲν ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ ἀναγγείλω τὴν θλιβεράν αὐτὴν εἰδήσιν.

Ἡ Βάλδα ἐσκέφθη ἐπὶ τίνα στιγμήν.

— Κάμε ὅπως θέλῃς, εἶπεν, ὁ κύριος Δὲ Σερζύ δὲν με ἐμπόδισε νὰ ὁμιλήσω, δὲν σοῦ τὸ ἀπαγορεύω καὶ ἐγὼ. Πρὸς-εχε μόνον νὰ μὴ ἀποτρέψῃς τὴν Λουκίαν ἀνωφελῶς.

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα σκεπτικῇ· θὰ κάμω ἴσως καλλίτερα νὰ ἀπευθυνθῶ, ἂν μοι τὸ ἐπιτρέπῃς, εἶτε εἰς τὸν κύριον Λουκιανόν, εἶτε εἰς τὸν κύριον Ροβέρτον.

— Εἰς τὸν κύριον Ροβέρτον καλλίτερον! ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Βάλδα.

Καὶ προσέθετο:

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σέ ἐμποδίσω νὰ λάβῃς τὴν καλὴν ταύτην μερίδα! δὲν ἠμπορῶ νὰ σέ ἐμποδίσω νὰ ἀφοσιωθῇς, νὰ λησμονήσῃς τὸν ἑαυτόν σου, νὰ θυσιάσῃς! δὲν ἠμπορῶ νὰ σέ ἐμποδίσω νὰ ἦσαι ἄγγελος!

Εἶπε τοῦτο μετὰ παραδόξου μειδιάματος, ὅπερ ἔκαμε τὴν Ἀγγελίναν νὰ φοιῇ.

Ποῖα ἦσαν τὰ σχέδια τῆς Βάλδας; διὰ ποίας κεκρυμμένης παγίδος, διὰ ποίας καταχθονίου προσβολῆς ἠπείλει τὴν Λουκίαν; Ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἠδύνατο νὰ ἠξέυρῃ τοῦτο, ἔπρεπε νὰ τὸ μαντεύσῃ!

Τὸ ἐμάντευεν.

Μὴ δυναμένη νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν μητέρα αὐτῆς, ἐπηγρύπνει μόνῃ ἐπὶ τῆς φίλης τῆς.

ΚΘ'

Νέα ἀντιτεχνάσματα.

Ἡ Ἀγγελίνα δὲν περιέμενε τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅπως προπαρασκευασθῇ, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ περιπλεκῇ ὑπὸ ἀνησυχίας.

Τὸ κλειθρον τοῦ μυστηριώδους ἐπίπλου τῆς Βάλδας ἦτο ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνου, ὅπερ καλοῦσι κλειθρον τῶν ἀντλιῶν, καὶ ἡ κλεῖς, ἥτις ἤνοιγεν αὐτό, ἦτο μικρὰ ἐκ χάλυβος κλεῖς. Ἡ Ἀγγελίνα, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἐξῆλθε

πεζή λίαν πρῶτ' συνοδευομένη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου αὐτῆς ἡγόρασε παρὰ τοῦ Ταχὲν κιβώτιον ἀνοιγόμενον δι' ὁμοίας κλειδός, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ κιβωτίῳ τούτῳ τὰ χρήματα καὶ τινὰ τῶν κοσμημάτων αὐτῆς, τὰς ἐπιστολάς τῆς μητρὸς τῆς καὶ τῆς Λουκίας.

Ἐπειτα, μετὰ δύο ἡμέρας, προσεποιήθη ὅτι ἀπώλεσε τὴν κλειδα, ἐζήτησεν αὐτὴν πανταχοῦ, ἐπέπληξε τὴν θαλαμηπόλον τῆς καὶ μόλις ἐπανεῦρε τὴν πολυτίμον ταύτην κλειδα μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα ὡκτὼ ὥρων.

— Δὲν θέλω, εἶπεν εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς, νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ αὐτὴ ἀνησυχία, θὰ παραγγείλω νὰ κατασκευάσωσι καὶ δεῦτερον κλειδίον.

Καὶ τὴν ἀκόλουθον πρωτὰν, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐνεδύετο, ἐξῆλθεν ὑπὸ τινὰ πρόφασιν μετὰ τῆς θαλαμηπόλου, εἰσῆλθεν εἰς ἐργαστήριον κλειθροποιῶ τοῦ προαστείου Ἀγίου Ὀνωρίου, καὶ διέταξε νὰ λάβωσι τὸ ἀποτύπωμα τῆς μικρᾶς κλειδὸς αὐτῆς, ὅπως κατασκευάσωσι μετὰ τῆς δυνατῆς ταχύτητος ὁμοίαν κλειδα. Ὁ κλειθροποιὸς ἐκόμισεν αὐτῇ τὴν κλειδα μετὰ δύο ἡμέρας.

— Ἰδοὺ, τὴν εἶμαι ἡσυχος, εἶπεν εἰς τὴν Ἐνθεσίαν.

Ἀλλ' ἡ κατὰ μίμησιν κατασκευασθεῖσα κλεις, τὴν ὁποίαν τὴν εἶχε διπλῆν, δὲν ἦτο διὰ τὸ κιβώτιον αὐτῆς· ἦτο διὰ τὸ μυστηριώδες ἐπιπλὸν· κατῴρθωσε δὲ νὰ λάβῃ αὐτὴν ἐκ τῆς χρηματοθήκης τῆς μητρὸς τῆς δι' ἡμίσειαν ὥραν.

Ἡδύνατο νῦν, ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βάλδας, νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἐπιπλὸν, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ μάθῃ τὸ μυστικόν.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἂν δὲν ἡδύνατο νὰ προῖδῃ ὁποῖα τινὰ ἦσαν τὰ μέσα τῆς μητρὸς τῆς, προησθάνετο κάλλιστα ὁποῖα ἦτο ἡ σκέψις αὐτῆς· ἡ Βάλδα ἤθελε, μόνη εἶπεν αὐτό, νὰ ἀφήσῃ αὐτῇ «τὴν καλὴν μερίδα», καὶ ὅταν ἐπιτύχῃ κατὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν Λουκίαν, θὰ ᾤθῃ τὸν Ροβέρτον νὰ ἀγαπήσῃ τὴν θυγατέρα τῆς καὶ νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Λοιπὸν ἡ Ἀγγελίνα ἀπεφάσισε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν κακὴν εἰδησιν τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ οὐχὶ τῷ Ροβέρτῳ· ἴσως δὲν θὰ ἐπανεβλέπε ταχέως τὸν διδάκτορα· προὔτιμινε νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς τὸν Λουκιανόν.

Περιέμεινεν αὐτὸν κατὰ τὴν ἐξ Ἀγίου Ὀνωρίου ἐπιστροφὴν του. Εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τῆς μητρὸς τῆς, ἀλλ' εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἔχῃ καὶ βεβαιότητα ὅτι ὁ Ροβέρτος ἦτο ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

— Λοιπὸν; εἶπεν εἰς τὸν Λουκιανόν, τὸν ὁποῖον ἐπλησίασεν εἰς τὸν πρόδομον· λοιπὸν, ἡ μονομαχία;

— Δὲν ἔγινε μονομαχία, ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός, παρὰ τὴν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως· ἀλλὰ πῶς ἔμαθες λοιπὸν σὺ;...

Ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἠθέλησε δι' ὅλον τὸν κόσμον νὰ μάθῃ ὁ Ροβέρτος ὅτι αὐτὴ καὶ μόνη εἶχεν ἐμποδίσαι τὴν μονομαχίαν· δὲν ἐλυπεῖτο διὰ πᾶν ὅ,τι ἔπραξε, καὶ ἐνόεε ὅ,τι θὰ ἔπραττε καὶ τοῦ λοιποῦ ἀκόμη, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ νῦν γινώσκονε αὐτῇ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, διότι προεφυλάχθη ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀντὶ τοσαύτης τιμῆς.

— Παρὰ τῆς θείας μου, ἥτις ἔμαθεν αὐτὰ ἀπὸ τὸν κύριον Δὲ Σερζύ, εἶπεν εἰς τὸν Λουκιανόν. Τώρα ἀκούσατε: ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἀπήντησε παρὰ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν νὰ μὴ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ φίλου τοῦ υἱοῦ του· εἰς ἀνταπόδοσιν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐπέτυχεν παρὰ τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ νὰ συγκατανεύσῃ ρητῶς εἰς τὸν μετὰ τῆς Λουκίας γάμον αὐτοῦ.

— Ἀ! οἱ φόβοι τοῦ Ροβέρτου δὲν τὸν ἡπάτων! ἀνέκραζεν ὁ Λουκιανός.

— Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ τὸν προειδοποιήσητε, κύριε Λουκιανέ, ἐπανελάθεν ἡ Ἀγγελίνα, καὶ νὰ τῷ εἰπῇτε ὅτι ἡ εἰδησις προέρχεται ἐκ τῆς μικρᾶς φίλης αὐτοῦ. Ἀπέναντι τῆς Λουκίας σκεφθῇτε ὑμεῖς ὅ,τι πρέπει νὰ κάμετε.

— Ὁ πατήρ μου δὲν τῆς ἀνεκοίνωσε τὴν θέλησίν του;

— Ὅχι, θὰ παρέλθουν ὀλίγαι ἡμέραι, ὡς νομίζω.

— Τότε, εἶπεν ὁ Λουκιανός, εἶνε καλλίτερον νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ ἀγνοῇ τὰ διατρέχοντα· πιθανὸν νὰ ἔκαμνε καμμίαν ἀφροσύνην. Ἀλλὰ μόλις ἐξέλθῃ θὰ τρέξω εἰς τοῦ Ροβέρτου. Καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἀντ' αὐτοῦ, Ἀγγελίνα, περιέμενε ὁμως νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἀναμνησθῶμεν, τῷ ὄντι, ὅτι ὁ Λουκιανός περιέμενε τοὺς μάρτυρας τοῦ Μοζιρόν. Δὲν ἀφήκαν αὐτῷ οὐδεμίαν οὕτοι πρόφασιν ρήξεως, ἥς ἴσως θὰ ἐδράττετο νῦν· διότι παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ συντάξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ πρακτικὰ καὶ νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰ μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Μαρβεζόλ, ὅπως ἤθελε συντάξῃ αὐτά.

Μετ' ὀλίγον ὁ Λουκιανός ἐλεύθερος ἔδραμε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ.

Ὁ Ροβέρτος κατεπλάγη, ἀλλὰ δὲν ἐπτοήθη ἐκ τῆς νέας φάσεως, ἣν ἐλάμβανον τὰ πράγματα.

— Τί νὰ κάμωμεν; τῷ εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Τίποτε μέχρι τῆς ἐπισήμου δηλοποιήσεως τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος· ἀλλ' ἄς εἰμεθα ἔτοιμοι.

— Δὲν δύνασαι προφανῶς νὰ συμπλακῇς μετὰ τοῦ Μοζιρόν, τῷ εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἀλλ' ἐγώ, δόξα τῷ Θεῷ, δύναμαι ἀκόμη. Καὶ ἡ μὲ ἐφόνευεν, ἡ τὸν ἐφόνευον, προσέθετο γελῶν, δὲν θὰ ἐνυμφεύετο ποτὲ τὴν Λουκίαν!

— Ὡ! μὴ τὰ λέγεις αὐτά! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Ροβέρτος, μὴ παίζεις τυφλῶς τοιοῦτον παιγνίδιον.

Ὁ Ροβέρτος εἶπερ ποτέ, ἐδυσπίσται εἰς τὴν Βάλδαν· καὶ ὁ Λουκιανός τῷ ὄντι εἰσῆρχετο, ἐν ἀγνοίᾳ, εἰς τὸν ὀλέθριον κύκλον, τὸν ὁποῖον αὐτὴ διεσχάραξεν.

Δι' ἐπιμόνων παρακλήσεων ὁ Ροβέρτος ἐπέτυχεν παρὰ τοῦ Λουκιανοῦ τὴν ὑπόσχεσιν οὐδὲν νὰ ρισκοκινδυνεύσῃ, οὐδὲν νὰ πράξῃ, ἄνευ τῆς γνώμης αὐτοῦ. Συνέπεσε δὲ νὰ συμφωνήσωσιν ὅπως μὴδὲν εἰπωσι, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, τῇ Λουκίᾳ.

Ὁ Ροβέρτος ἔγραψε μετ' οὐ πολὺ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ὀκταβίαν ἐρωτῶν αὐτὴν ἂν θὰ ἦτο μόνη τὴν ἐσπέραν καὶ ἂν ἡδύνατο νὰ δεχθῇ αὐτόν.

Αὕτη ἀπήντησεν ὅτι ἀνέμενεν αὐτόν· ὁ Μοζιρόν ἐμήνυσεν αὐτῇ ὅτι θὰ ἔλθῃ τὴν ἐπαύριον, καὶ αὐτὴ ἀπηγόρευεν εἰς πάντα τὴν εἰσοδον.

Καὶ τὴν ἐσπέραν ὁ Ροβέρτος συναντήσας τὴν Ὀκταβίαν ἀπὸ ἐκμυστηρεύσεως εἰς ἐκμυστηρεῖσιν διηγήθη αὐτῇ πάντα τὰ κατ' αὐτόν, πᾶν ὅ,τι αὐτὴ ἠγνόει, πᾶν ὅ,τι μεγάλως ἐνδιέφερεν αὐτῇ νὰ γνωρίζῃ, τὸν πρὸς τὴν Λουκίαν ἐρωτᾶ του, ὅτι ἦτο ἀντεραστῆς τοῦ Μοζιρόν, πᾶν, μέχρι τῆς κωλυθείσης μονομαχίας τῆς πρώτης, μέχρι τῆς ἐπιτευχθείσης τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ συγκατανεύσεως.

Ἡ Ὀκταβία ἤκουσεν αὐτὸν μετ' ἀδμονίας, μετὰ τρόμου, μετὰ θάρρους.

Ὅτε ἐτελείωσε, διέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτομένη, ἔπειτα εἶπε:

— Τί συμπεράσματα, καθ' ὑμᾶς, ὀφείλω νὰ ἐξαγάγω, ἀγαπητέ μοι δόκτωρ, ἐκ τῶν ἀποκαλύψεών σας;

— Θέλω, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος, νὰ ἀφήσω εἰς ὑμᾶς τὴν ἀξίαν νὰ ἐξαγάγῃτε τὰ συμπεράσματα αὐτά.

— Ὑπάρχει ἔν, τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει ἐμέ, εἶπε, καὶ ἕτερον, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ ὑμᾶς. Τὸ ἀποβλέπον ἐμὲ εἶνε τὸ ἐξῆς: τὸ καθήκόν μου εἶνε, νὰ ζητήσω καὶ νὰ εὕρω, ἐν ταῖς ὑμετέραις πληροφορίαις, τὸν λόγον καὶ τὴν δύναμιν ρήξεως μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου καθαρῶς, σταθερῶς, χωρὶς θλίψιν ἢ μετάνοιαν.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Ροβέρτος θλίβων τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ὅσον διὰ τὸ ἀφορᾶν ὑμᾶς, ἐπανελάθεν ἡ Ὀκταβία, ἔχω νὰ σὰς ἀπευθύνω μίαν ἐτέραν μομφήν. Πῶς ἐξετίθητε οὕτω, χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσητε, χωρὶς νὰ μοὶ εἰ-

πητε λέξιν, χωρίς νά μοι κάμντε ἐν νεῦμα, τὸ ὅποτον τοῦ-
λάχιστον νὰ μὲ ἔκαμνε νὰ σπεύσω; Ὁ δὲ ἡμποδίζον τὴν
μονομαχίαν, σὰς ἀπαντῶ! ἀσφαλέςτερον καὶ μὲ ὀλιγω-
τέραν δαπάνην ἢ ὁ κύριος Δὲ Σερζύ. Ἄλλ' εἶνε καὶ ἰδικόν
μου σφάλμα!—Ὑπέλαβε ζωνῶς ἡ Ὀκταβία εἰς χειρονο-
μίαν διαμαρτυρήσεως τοῦ Ροβέρτου—εἶνε καὶ ἰδικόν μου
σφάλμα, ἐπειδὴ δὲν σὰς εἶπον τὰ πάντα, ἐπειδὴ δὲν σὰς
ἔδωκα νὰ ἐννοήσητε ὅτι ἡ γενναία μεσολάβησίς σας διὰ
τὴν ὑπόθεσίν μου, δὲν ὤφειλε καὶ δὲν εἶχε δι' ὑμᾶς οὐδένα
κίνδυνον, καθὼς καὶ διὰ τὸν διδάκτορα Δουραντέλ.

— Μοὶ ἐδῶκατε ἀρκετὰ καθαρώς νὰ ἐννοήσω, βεβαιώ-
θητε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος μειδιῶν· ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ
ἐννοήσω, σὰς τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλὰ πῶς ὁ κύριος δὲ Μοζι-
ρόν δὲν ἐφείδετο ὑμῶν πρότερον, ἂν ἐγνώριζιν ὅτι ἔχετε
εἰς τὰς χεῖράς σας τὴν δύναμιν νὰ ἀναχαιτίσητε αὐτόν,
διὰ τὰς κακὰς αὐτοῦ πράξεις;

— Ἐχω καλλίτερον ἢ χειρότερον τούτου: ἔχω τὴν δύ-
ναμιν νὰ τὸν καταστρέψω. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ γνωρίζει.
Καὶ ἔπειτα, τί τὰ θέλετε; δὲν εἶμαι μοχθηρὰ γυνή· οὐ-
δενὸς ὅμως θὰ ἐφειδόμεν διὰ νὰ σὰς σώσω· ἀλλὰ τὸ ὄπλον
μου εἶνε τόσο τρομερόν, ὥστε εἰς ἐσχάτην καὶ τρομερὰν
μόνον ἀμνηχανίαν, ὡς εἰς αὐτήν, θὰ ἐτόλμων νὰ τὸ μετα-
χειρισθῶ.

Α'

Δεσμὰ διαρραγέντα.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δαίλιν, ὅτε ὁ Μοζιρόν ἐπαρου-
σιάσθη πρὸ τῆς Ὀκταβίας, αὕτη ἐδέξατο αὐτὸν μετὰ ψυ-
χρᾶς σοβαρότητος, ἥτις ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ σκέπτηται
ὀλίγον.

Ἄμα εἰσελθόντος αὐτοῦ, ἡ Ὀκταβία ἐνευσέ τῷ γέροντι
ὑπηρέτῃ, ὅστις εἰσῆγαγεν αὐτόν, ὅπως ἀναμνήσῃ τρόπον
τινὰ αὐτῷ προγενομένην σύστασιν, καὶ ἀπήντησε διὰ χει-
ρονομίας σημαινούσης: Δὲν θὰ λησμονήσω.

— Σὰς ζητῶ μυρίας συγγνώμας, εἶπεν ὁ Μοζιρόν· ἰδοὺ
τρεις ὁλόκληραι παρηλθον ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν
ἠδυνήθην νὰ ἔλθω, καὶ ἀληθῶς ἡμποδίσθην. Συγχωρή-
σατέ με, παρακαλῶ.

— Εἰσθε καθ' ὁλοκληρίαν συγχωρημένοι, ὑπέλαβεν
ἡ Ὀκταβία· γνωρίζω τῷ ὄντι ὅτι χθὲς ἡμποδίσθητε. Ἀλλὰ
εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἔχετε νὰ ταράττησθε πλέον δι' ἐμέ. Ἐγ-
καταλείπω ὀριστικῶς τοὺς Παρισίους. Ἐνφύκασα, διὰ τὰ
τέλη τοῦ θέρους, οἰκίαν, μεθ' ὧραιον κήπου, πλησίον τῆς
Μάντης.

— Πλησίον τῆς Μάντης! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν· ἄλλ'
αὐτὸ εἶνε αὐτόχρημα ταξείδιον περιηγητοῦ! Μοὶ εἴχετε
εἶπει ὅτι θὰ μεταβῆτε εἰς τὴν Bellevue ἢ εἰς τὴν Ville-
d'Avray...

— Καὶ ὑμεῖς μοὶ εἴχετε διακηρύξει, ὅτι δὲν θὰ ἠδύ-
νασθε νὰ ἔρχεσθε ἐκεῖ συχνά. Ἀλλ' ὁ ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς εἶνε
ἀναγκαῖος διὰ τὸν υἱόν μου. Ἐστειλα σήμερον τὸ πρῶτ'
τηλεγράφημα νὰ κρατήσωσι δι' ἐμέ τὴν οἰκίαν, τὴν
ὁποίαν εἶχον ὑπ' ὄψιν. Ὁ δὲ ἀναχωρήσω αὐριον.

— Αὐριον! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν.

— Ναί, αὐριον. Ἡ ἐπίσκεψις, τὴν ὁποίαν μοὶ κάμνετε
κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, θὰ ᾔνε ἐπίσκεψις ἀποχαιρε-
τισμοῦ.

— ὦ! τί λέγετε! ἐπανελάβεν ὀλίγον ἀνήσυχος. Ἀφ'
οὐ δὲν αἰσθάνεσθε οἶκτον δι' ἀνθρωπὸν τοσοῦτον ἀνησχο-
λημένον, ἐξακολούθησε προσπαθὼν νὰ γελάσῃ, ὥς γεῖνῃ τὸ
εἰς μάτην αὐτὸ ταξείδιον, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ὅχι, μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον αὐτόν, ἀπήντησεν ἡ
Ὀκταβία.

Καὶ προσέθετο μετὰ τόνου πλήρους ἀξιοπρεπείας:

— Μὲ βλέπετε σήμερον διὰ τελευταίαν φοράν.

— Ὀκταβία!... εἶπεν ὁ Μοζιρόν μετὰ τεθλιμμένου κι-
νήματος.

Αὐτὸς ἐπόθει νὰ ἐγκαταλίπῃ αὐτήν, ἀλλ' οὐδὲν ἡ-
χαριστεῖτο νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὑπ' αὐτῆς.

— Εἰσθε εὐχαριστημένος, κύριε;... εἶπεν ἀγερώχως ἡ
χήρα.

— Συγχωρήσατέ με, ὑπέλαβεν, ἀλλὰ μὲ ἠύρατε λίαν
ἀπαράσκευον καὶ τεθλιμμένον. Αὐτὸ τὸ ὅποτον μοὶ ἀναγ-
γέλλετε μετὰ παρομοίας ψυχρότητος, εἶνε ρῆξις!

— Ἐξεπλάγητε τόσο διὰ τοῦτο ἀληθῶς; Νομίζω ὅτι
σὰς προειδοποίησα προηγουμένως. Διὰ τὴν ἰδικήν μου καὶ
τὴν ἰδικήν σας ἀξιοπρέπειαν δὲν ἠδυνάμεθα νὰ βραδύνω-
μεν ἐπὶ μακρότερον χρόνον τὸν χωρισμόν μας, μοὶ φαί-
νεται.

— Τί γνωρίζετε λοιπόν;

— Γνωρίζω, εἶπεν ἡ Ὀκταβία ἀτενίζουσα αὐτὸν κατὰ
πρόσωπον, ὅτι ἔχετε σχέδια, τὰ ὁποία οὐδὲ στιγμὴν μό-
νον εὐκαιρίας σὰς δίδουσι, καὶ τὰ ὁποία ἀπορροφῶσιν ὅλην
σας τὴν ζωήν. Δὲν γνωρίζω τίποτε περισσότερον, ἀλλὰ
φαντάζομαι ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀρκετόν.

— Καὶ πόθεν τὸ ἐπληροφορήθητε; εἶπεν ὁ Μοζιρόν·
παρὰ τοῦ διδάκτορος ὑμῶν Ροβέρτου, τοῦ ὁποίου χθὲς
ἐφείσθην τὴν ζωήν;

— Ὁ δὲ ἐπράττετε ἴσως καλλίτερον νὰ μὲ πληροφορή-
σητε αὐτὰ ὑμεῖς καὶ νὰ μὴ μὲ ἀφίνετε νὰ τὰ μανθάνω
ἀπὸ ἄλλους· ἀλλ' ἀδιάφορον, ἔλαβον γινώσκιν αὐτῶν παρ'
ἄλλων, ὡς σὰς εἶπον, καὶ οὐχὶ ἐξ ὑμῶν.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, εἶπεν ὁ Μοζιρόν, ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε
σπουδαιότερον τῆς χθεσινῆς πρωίας.

— Μόνον χθὲς τὴν ἐσπέραν τὸ ἔμαθον, καί, ὡς βλέπετε,
ἐλάχιστα πράγματα γνωρίζω. Ἀλλὰ τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ
ἀρκοῦσι διὰ νὰ ἐπικυρώσωσι τὴν πρὸ ὀλίγου ληφθεῖσαν
ἀπόφασίν μου. Καὶ πάλιν, κύριε Δὲ Μοζιρόν, ὥς ἀποχαι-
ρετίσωμεν ἀλλήλους, ἀνευ ἐξηγήσεων· αὐτὸ εἶνε καὶ δι'
ὑμᾶς καὶ δι' ἐμέ τὸ καλλίτερον.

Ἡ Ὀκταβία ἐκινήθη ὅπως ἀνεγερθῇ. Ἐκράτησεν αὐ-
τὴν ἱκετεύων.

— Ἀκούσατέ με, σὰς ἐξορκίζω, τῇ εἶπεν. Ἡ ἀπόφασις
αὕτη, τὴν ὁποίαν λαμβάνετε τόσο ἀποτόμως, φαίνεται
ὅτι δὲν σὰς στοιχίζει διόλου. Ἐγὼ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν
ἠδυνήθην νὰ πείσω τὸν ἑαυτόν μου, ὥστε τόσο εὐκόλως
νὰ ἀποχωρισθῶ! Ἰδοὺ διὰ τί ἐσιώπων. Τὰ σχέδια αὐτά,
περὶ τῶν ὁποίων λέγετε, τίς σὰς εἶπεν ὅτι δυνατόν νὰ ἐ-
καληθεύσωσι; Ὑπάρχουσιν ἀρκετὰ ἐμπόδια, ἀρκετὰ προσ-
κόμματα· καὶ γνωρίζετε ἂν τὰ μεγαλύνειτε δὲν προέρ-
χονται παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, διὰ τῶν δισταγμῶν μου, διὰ
τῶν ἀμφιταλαντεύσεών μου, διὰ τῶν θλίψεών μου;...

— Ἐννοῶ τὴν ἀγωνίαν σας, εἶπεν ἡ Ὀκταβία μετὰ
πικροῦ μειδιάματος· δὲν εἰσθε κατὰ πάντα βέβαιος περὶ
τῆς ἐπιτυχίας, καὶ ἐρωτᾶτε ἑαυτὸν ἂν πρέπη νὰ ἐγκα-
ταλίπητε τὸ βέβαιον ἀντὶ τοῦ ἀβεβαίου...

— ὦ! εἰσθε σκληρὰ! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν ἐκμανεὶς ἐκ
τῆς διορατικότητος τῆς Ὀκταβίας. Ἄν ἐβλέπατε κάλ-
λιον εἰς τὴν καρδίαν μου...

Ἡ Ὀκταβία, χωρίς νὰ διακόψῃ αὐτόν, ἔτεινε τὴν χεῖρα
εἰς τὸν θώμιγγα τοῦ κωδωνίσκου, ὅστις ἐκρέματο πλη-
σίον τοῦ ἀνακλιντήρος ὀπισθεν αὐτῆς, καὶ ἔκρουσεν.

— Σημαίνειτε;... ἠρώτησεν ὁ Μοζιρόν ἐκπληκτος.

— Μὴ δίδετε προσοχὴν· ἐξακολουθεῖτε, εἶπεν.

— Σὰς ἔλεγον, ἐπανελάβε μετὰ τινος ταραχῆς, ὅτι, ἂν
ἠδύνασθε νὰ ἴδῃτε εἰς τὴν καρδίαν μου, θὰ ἐβλέπετε ὅτι
ἀληθῶς μὲ ἐμποδίζει, ὅτι μὲ ἀποτρέπει εἶνε... εἶναι ὁ
πρὸς ὑμᾶς ἔρως μου. Ναί, σὰς ἀγαπῶ!...

Ἡ Ὀκταβία ἠγέρθη.

— Λοιπόν, ἐγὼ δὲν σὰς ἀγαπῶ πλέον, εἶπε μετὰ σο-

θαρᾶς καὶ σταθερᾶς φωνῆς. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐγὼ ἔχω τὸ ἄδικον, καὶ ἀποχωρισθῶμεν ἐν τοσοῦτῳ ἄνευ πικρίας.

— Ὅχι! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐγκαταλίπω τοιοῦτῳ τρόπῳ, θά!...

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνεῳχθη καὶ ὁ γέρον ὑπηρέτης εἰσῆλθεν, ὀδηγῶν τὸ μικρὸν παιδίον τῆς Ὀκταβίας, ὅπερ προσέδραμε περιχαρῶς νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ ἀκριβῶς ὁ Παῦλος, τὸν ὁποῖον ὡς αὐτῶς δύνασθε νὰ ἀποχαιρετίσετε, εἶπεν ἡ Ὀκταβία μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἡρεμίας.

Ὁ Μοζιρόν κατέστη ὅλως κάτωχρος. Ἐννόησεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο τετελεσμένον. Ἐλαβε τὸν πῖλον αὐτοῦ καί, διὰ παγετώδους τόνου:

— Χαίρετε λοιπόν, κυρία, εἶπεν. Μίαν χάριν ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω ἀκόμη· ὅταν, κατὰ δυστυχίαν, θὰ ὁμιλεῖτε τοῦ λοιποῦ δι' ἐμέ, ὁμιλεῖτε ὡς περὶ δανειστοῦ.

— Αὐτὸ θὰ γείνη, κύριε Δὲ Μοζιρόν, καθ' ἣν ὥραν καὶ στιγμὴν θέλετε, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Ὀκταβία.

Ἐχαιρέτισεν αὐτὴν δι' ὑποκλίσεως, ἣν αὕτη ἀνταπέδωκεν αὐτῷ καὶ ἐξῆλθε τεθλιμμένη τῇ καρδίᾳ.

— Τώρα τὰ πλοῖά μου ἐμπροσθολήθησαν! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καὶ πρέπει, ἀντὶ πάσης τιμῆς, νὰ συνάψωμεν τὸν μετὰ τῆς δεσποσύνης Δὲ Σερζὺ γάμον! Πρέπει!

ΛΑ'

Συνδεδεμένοι υἱοί.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς προσεχοῦς Πέμπτης ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἐδέχετο διὰ τελευταίαν φορὰν· διότι, περὶ τῆς βουλευτικῆς περιόδου, πάντες ἐγκατελίποντο τοὺς Παρισίους. Ὁ Ροβέρτος εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ γεῦμα· ὁ Μοζιρόν μόλις τὴν ἐσπέραν ἀφίκετο.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ οὐδὲν εἶχεν ἀκόμη εἰπεῖ τῇ Λουκίᾳ, καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐφοβεῖτο μήπως ὁμιλήσῃ ὑψηλοφώνως καὶ ἐνώπιον πάντων τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἄλλ' οὗτος τοῦτο μόνον ἀνήγγειλεν ὅτι ἀνεχώρει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, εἰς τὴν ἑπαυλιν τῆς Ἐστουρβίλλης ἐν Νορμανδίᾳ, καὶ ἀντὶ ἐγγράφων προσκλήσεων, προσεκάλει διὰ ζώσης φωνῆς πάντας τοὺς παρόντας φίλους εἰς τὰς διασκεδάσεις, ἃς θὰ δώσῃ αὐτόθι.

Ἡ Βάλδα ἐπόθει τὴν ἀναχώρησιν ταύτην, καὶ πρόετρεψε τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς τοῦτο.

Ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς Ἐστουρβίλλης προσεδόκα νὰ κατὰστρέψῃ τὸ δρᾶμα, οὕτως ἐνόμιζεν ὅτι τὰ διάφορα μέρη εἶχε προετοιμάσει νῦν.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ δὲν ἀνεκοίνωσεν οὔτε εἰς τὸν υἱὸν οὔτε εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τὸ σχέδιον τῆς μετ' ὀλίγον ἐν Ἐστουρβίλλῃ διημερεύσεως αὐτῶν. Ἡ Βάλδα οὐδὲν εἶχεν ὁμιλήσει εἰς τὴν Βάλδαν περὶ τῆς μετακομίσεως ταύτης, καὶ ὅτε ἡ Ἀγγελίνα, μείνασα μόνη μετ' αὐτῆς, ἐξήνεγκε τὴν ἐκπληξιν αὐτῆς περὶ τῆς τοιαύτης ἀποτόμου ἀναχωρήσεως, ἡ Βάλδα δι' ὑποκρίσεως ὅτι αὐτὴ ἔμεινε μᾶλλον αὐτῆς ἐκπληκτος, καὶ ὅτι ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ οὐδὲ μίαν εἶχεν εἰπεῖ αὐτῇ λέξιν, ἥτις ἠδύνατο νὰ ὑποσημάνῃ αὐτῇ τοῦτο.

Ὁ Ροβέρτος, ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ Λουκία ἐγένοντο λίαν ἀνήσυχοι ἐκ τῆς αἰφνιδίου ταύτης ἀποφάσεως. Τί ἄρᾳ γε νὰ ὑπέκρυπτε τὸ σχέδιον τοῦτο;

Δὲν ἦτο δυνατόν τῷ κυρίῳ Δὲ Σερζὺ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν Λουκιανόν, καὶ ὁ ἀδελφὸς ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ἐκεῖ, ὅπως προστατεύῃ καὶ συμβουλεύῃ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς ἦτο ὁ πρῶτος, τῇ ἀληθείᾳ, ὅστις εἶχεν

ἀνάγκην ὀδηγοῦ, καὶ ὁ γενναῖος νεανίας, ἐνίοτε ἀσθενῆς καὶ σφοδρὸς, ἐφοβεῖτο τὴν ἰδίαν αὐτοῦ παραφορὰν, ἥς δὲν ἐδέσποζε πάντοτε.

Τὸ πιθανόν ἦτο ὅτι ὑπῆρχε πρόθεσις νὰ ἀποχωρίσῃ τὴν Λουκίαν ἀπὸ τοῦ Ροβέρτου.

Ὁ Ροβέρτος λοιπὸν σφόδρα ἐξεπλάγη λαβὼν ἰδιαιτέραν πρόσκλησιν γεγραμμένην ἰδίᾳ χειρὶ τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ, καὶ διὰ λίαν χαριεσσῶν ἐκφράσεων. Παρεκάλει αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς Ἐστουρβίλλην ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν. Θὰ εἶχε τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπαύλει, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λουκιανοῦ. «Ἀφ' οὗ ὑπῆρξε πρὸς τὸν Λουκιανὸν πάντοτε ἀδελφὸς ἔπρεπε νὰ θεωρῆται καὶ ὡς υἱὸς τῆς οἰκογενείας.»

Καὶ τί λοιπὸν ἐσήμαινε καὶ τοῦτο; Ὁ Ροβέρτος ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ τῷ Λουκιανῷ, καὶ οὗτος μετεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀδελφὴν του· καὶ οὐδαίς τῶν τριῶν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τι.

Οὐδαίς τῶν τριῶν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἐμμέσως εἰς πάντα ταῦτα εἶχε μέρος καὶ ἡ Ἀγγελίνα. Οὐδαίς τῶν τριῶν ἀμφέβαλλε διὰ τὴν ἀγέρωχον αὐθαδεῖαν τῆς Βάλδας, ἥτις οὐδὲν τότε ἐπαχειρεῖ ἔργον ἡμιτελές, ἥτις οὐδὲν ἠθελε νὰ ἀποφύγῃ ἢ νὰ φοβηθῇ, καὶ ἥτις εἶχεν ὑπολογίσει ὅτι οὐ μόνον αὐτὴ ἠθελεν ἀφοπλίσει τὸν Ροβέρτον διὰ τῆς εὐπροσηγορίας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ, αὐτοῦ παρόντος, ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ θὰ ἦσαν ὀλιγώτερον δύςπιστοι καὶ ὀλιγώτερον ὑποπτοι.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἔπρεπε νὰ δισταζῇ· ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἡ ζωὴ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠγάπα, ἔμελλε νὰ γείνη παῖγνιον ἐν τῇ ἐν Ἐστουρβίλλῃ ταύτῃ διαμονῇ; Ἐγραψεν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν, ἀποδεχόμενος τὴν πρόσκλησιν τῆς Βάλδας.

Ἡ ἀτυχὴς Λουκία εἶχε τῷ ὄντι ἀνάγκην ἐπικούρων! Εὐρίσκετο εἰς ἐνδελεχῇ ἀγωνίᾳ, ἐκπληττομένη καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, διότι ὁ πατὴρ αὐτῆς δὲν ὠμίλησεν αὐτῇ ἐκ νέου περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν, καὶ ἀγνοοῦσα ἂν ὤφειλε νὰ μακαρίζῃ ἢ νὰ ταλάνιζῃ ἑαυτὴν διὰ τοῦτο. Οὐδεμία δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ κ. Δὲ Σερζὺ, κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς Βάλδας, ἐβράδυνε μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Ὁ Μοζιρόν κατετάραξε γῆν καὶ οὐρανόν· ἡ «μεγάλῃ ἐπιχειρήσεις» ἐτέθη εἰς πρᾶξιν, καὶ ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ὑπεχρεώθη διὰ τὸ συμφωνηθῆν μέρος, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ αὐτοῦ. Ὑπέσχετο νὰ ἀναλάβῃ τὴν προεδρείαν τῆς ἐταιρείας καὶ ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ τριπλασιάσῃ, ἂν μὴ δεκαπλασιάσῃ, τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἐν τῇ εὐρείᾳ ταύτῃ ἐπιχειρήσει, ἥτις ὑπσχέτο ὅτι θὰ γείνη μίᾳ τῶν μεγαλειτέρων τοῦ βασιλείου οἰκονομολογικῶν ἐπινοήσεων.

Ἐν τούτοις, μόλις τὴν παραμονὴν τῆς διὰ τὴν Ἐστουρβίλλην ἀναχωρήσεως ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ὠμίλησε τέλος τῇ Λουκίᾳ.

Ἐξελέξατο τὴν φορὰν ταύτην ὥραν τινά, καθ' ἣν ἦτο μόνη.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Λουκιανὸς ἐξῆλθεν, ἡ Βάλδα ἐφρόντισε νὰ ἀναβῇ εἰς τὰ δωμάτια αὐτῆς μετὰ τῆς Ἀγγελίνας· ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἦτο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀναγινώσκων τὰς διὰ τοῦ τελευταίου ταχυδρομείου ἀφικομένας ἐπιστολάς καὶ ἐφημερίδας. Ἡ Λουκία ἦλθε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα αὐτῆς πληροφορίαν τινὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῶν προπαρασκευῶν τοῦ ταξιδίου. Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἀπήντησεν αὐτῇ· ἔπειτα ἀποθείς τὴν ἐκράτει ἐπιστολὴν εἶπεν:

— Ἐχω ἄλλο τι—καὶ μάλιστα πολὺ σπουδαιότερον,—νὰ σοὶ εἰπῶ, κόρη μου. Σοὶ ὠμίλησα περὶ τῆς αἰτήσεως, τὴν ὁποίαν μοι ἔκαμεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν.

— Μοὶ εἶπατε τῷ ὄντι, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκία ἐνισχύουσα τὸν ὀλίγον τι τρέμουσαν φωνὴν αὐτῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μοὶ ἐπανελάβετε πλέον περὶ αὐτῆς...

[Ἐπεται συνέχεια].